beschermde! „Eenvoudig dit: wanneer die dame mij de papieren geeft, is de zaak afgeloopen, en voor goed!"

„En wanneer ze weigert?"

„Dan zal ik er haar later toe dwingen!"

Morlay keerde zich tot Mary. „Geef hem die papieren!"

Ze aarzelde, ook in haar angst de rol niet vergetend die ze behoorde te spelen. Nu immers was het 't oogenblik zijn vertrouwen niet te verliezen.

Maar hij herhaalde bevelend: „doe zooals ik zeg!"

Mary haalde de enveloppe te voorschijn en gaf die met uitgestrekten arm aan Saninovitch.

Hij trad op de lamp toe, en nu eerst zag ik de kleine, korte revolver van zwart metaal die hij in de hand had.

Hoffelijk als te voren zei hij: „U zult me wel willen toestaan dat ik even den inhoud bezie — om vergissingen te voorkomen."

Hij stak zijn wijsvinger tusschen de enveloppe, scheurde ze open, en boog voorover om den inhoud te zien.

Op dat oogenblik wierp Morlay zich op hem.

Mary hield haar adem in en sloeg de handen voor 't gezicht. Maar een kreet deed haar opzien: Saninovitch, met een snelle beweging van zijn lenig lichaam, wrong zijn rechterhand los en sloeg zijn aanvaller met het achtereind van zijn revolver op 't hoofd. Hij sloeg twee-, driemaal, en 't geluid van het metaal op den schedel was afschuwelijk om aan te hooren. Mary rukte de kastdeur open toen de man neerviel: „O! hij vermoordt hem! Hij vermoordt hem!"

Maar ik hield haar bij den arm vast, want in 't spookachtig halfdonker zag ik dat Saninovitch Morlay's jas en vest openrukte en met de hand in den dubbel toegeknoopten binnenzak woelde. Ook hij was een slachtoffer van het toeval, hoe juist zijn redeneering ook zijn mocht dat, na zijn ondervinding met de waardelooze papieren, de echte zich hoogstwaarschijnlijk op Mary's — gewaanden — handlanger moesten bevinden!

Nu bracht Saninovitch een gele enveloppe uit den binnenzak te voorschijn. Er was maar één mogelijkheid: die enveloppe moest in ons bezit komen. Ik nam een zwaren stoel bij de pooten en sloeg Saninovitch met de leuning op 't achterhoofd. Met een kreun viel hij neer en bleef naast Morlay liggen.

Het was afgrijselijk — maar het was 't natuurlijk gevolg van al onze vorige daden. En ik geloof dat we dankbaar waren omdat op dat oogenblik de spirituslamp uitdoofde. We bleven 'n minuut lang in 't donker tegen elkaar geleund, zwijgend; Mary's hand zocht de mijne, en ik voelde hoe haar geheele lichaam schokte.

Maar er viel geen tijd te verliezen. Ik stak een lucifer aan, vulde de lamp bij. „We moeten weg, hoe eer hoe beter," zei ik, me snel overtuigend, maar zonder eenige voldoening te voelen, dat de enveloppe inderdaad de veelgezochte stukken bevatte.

Mary zag hulpeloos om zich heen. Ze wees op Morlay: „Kijk — hij komt bij!"

„Ben je klaar?" vroeg ik scherp, mezelf dwingend tot een kordaat, gevoelloos optreden.

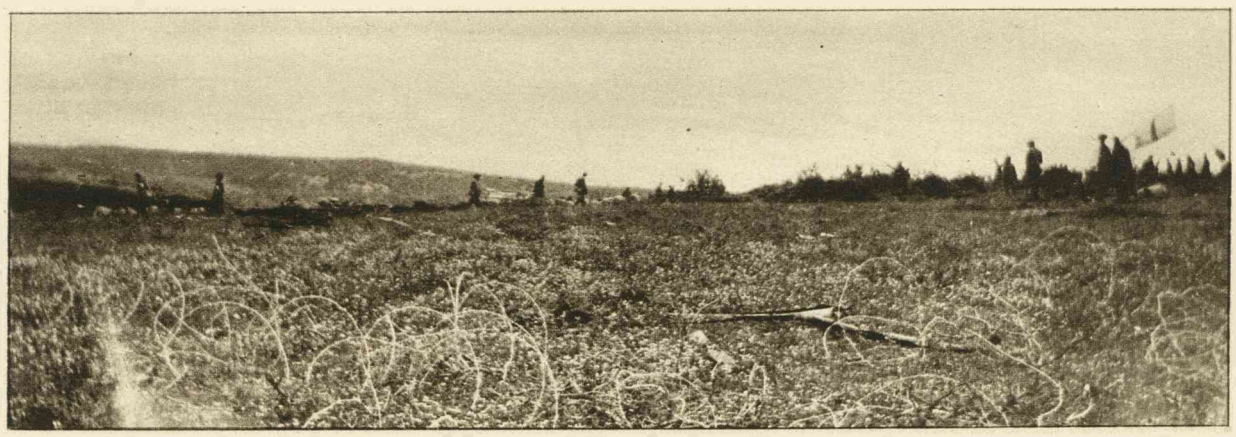
„Ja," antwoordde ze, mat en gelaten, terwijl ze haar hoed en mantel nam. „Maar waarheen zullen we gaan?"

„Dat zullen we zien. Maar pak je boel bijeen, en haast je. Ik zal intusschen in de gang gaan staan en uitkijken. Hier, houd de enveloppe bij je."

Mary nam de enveloppe aan, raapte de revolver van Saninovitch op, terwijl ik in de gang ging heen en weer loopen om desnoods Mary's terugtocht te dekken, want ik zou het geheel niet onwaarschijnlijk vinden, wanneer de Rus handlangers had, die een oogje in het zeil hielden.

En toen gebeurde het noodlottige, dat al ons afschuwelijk werk nutteloos maakte.

Mary hoorde in de gang, even nadat ik de deur achter me gesloten had, haastige voetstappen, een vloek, een kreet, en ze was overtuigd dat ik in een valstrik geloopen was. Vage geluiden kwamen tot haar, als van een man die protesteerde, zich verzette tegen meerdere personen die hem iets afdwingen wilden, en het scheen haar als hoorde ze dien man met geweld wegsleepen. En haar overspanning zei haar dat ik die man moest zijn. Wat moest ze doen?! Straks zouden ze de deur openbreken, binnenkomen en ook haar meesleepen. Ze schudde Morlay, die de oogen opende, bij den arm. Er was maar één weg tot redding: hem, die nog niets wist, tot vriend houden. Hij kon haar helpen, haar leven verdedigen als 't noodig was.

NA EEN GEVECHT OP GALLIPOLI.

Een hoogst interessante opname, genomen vanuit de stellingen der Gealliëerden. De Turken zoeken het slagveld af om hun dooden en gewonden op te sporen, gevallen bij een aanval op een stelling der Australiërs op Gallipoli. Op den voorgrond ziet men de draadversperring der stelling, waartusschen enkele geweren, door de Turken weggeworpen, toen hun aanval werd afgeslagen.

Morlay zag haar mat aan, niet begrijpend. Ze legde een natten handdoek op zijn hoofd, gaf hem wat cognac te drinken.

„Zijn we de papieren kwijt?" vroeg hij angstig.

„Neen, neen, hier zijn ze — maar vlug, vlug, of 't is te laat! we moeten weg!"

„Maar hoe?" Hij stond langzaam op, betastte zijn hoofd.

„Hier — van 't balcon loopt een brandladder naar beneden; op de binnenplaats komt een bergruimte uit; loop die door en je bent op straat. Ik .... ik kom wel terecht."

„Maar waar vinden we elkaar terug?"

„In elk geval moeten we Italië uit ...."

„In Triëst dan, over drie, vier dagen: Hotel Bristol."

„Goed!"

Morlay opende de balcondeuren. „Geef me mijn papieren dan."

Mary aarzelde een oogenblik. Maar er viel niet te kiezen. Een weigering zou nieuwe, gevaarlijke verwikkelingen te voorschijn roepen. Ze gaf de met zooveel offers veroverde stukken terug. Alles zou opnieuw moeten begonnen worden.

„Maar ik kan jou toch niet alleen laten . . ." aarzelde Morlay. „Wat moet je beginnen?"

Ze drong hem naar de brandtrap. „Ik zal me er wel doorslaan!" En met een plotselinge ingeving voegde ze er aan toe: „Ik heb dat graag over — voor jou!"

Morlay daalde de ladder af.

Zich omkeerende, zag Mary in het strakke, doodsbleeke gelaat van den Rus. Hij lag onbeweeglijk; zijn mond ademde zwak. Ook nu, weerloos als hij was, ging er iets beangstigends van hem uit, dat wraak voorspelde. Ze schoof een kussen onder zijn hoofd, wierp toen snel al wat haar in de hand kwam in een groote reistasch; één enkele gedachte vervulde haar: mij terug te vinden, te weten wat er van mij geworden was — al het andere beteekende voor haar niets meer; alles moest daaraan opgeofferd worden.

Toen ze de gang afliep, vond ze mij aan 't eind daarvan, de laatste verontschuldigingen in ontvangst nemend van drie Guardie di Pubblica Sicurezza, die een geboeiden man in hun midden wegvoerden.

„Wat is er gebeurd?" vroeg ze ademloos.

„Niets, niets," zei ik haastig. „Er was ergens herrie in een van de kamers hier; de politie werd gehaald en in de verwarring hield men mij nota bene voor den dader. Maar na wat vechten en argumenteeren kwam alles terecht. Nu vlug — ik laat een rijtuig voorkomen!" En ik snelde haar vooruit, de trap af, haar achterlatend met de hopelooze gedachte hoe blind en dwaas en zonder noodzaak zij een fortuin had weggeworpen.

In het rijtuig leunde zij haar hoofd op mijn schouder, snikkend. „Zullen ze alles niet ontdekken eer we aan het station zijn?"

„Natuurlijk! Maar we gaan niet naar 't station — we nemen een boot!"

En dien avond, terwijl we aan het dek zaten, onder een fonkelenden sterrenhemel, vertelde ze mij wat er gebeurd was en wat we verloren hadden.

VI.

Onze haastige vlucht uit Genua blijft in mijn herinnering een bonte reeks verwarde beelden. We kwamen aan een kade, waar luidruchtige muziek en gezang uit matrozen-café's klonk, en waar lastige douanebeambten in blauwe uniformen heen en weer stapten en 't ons lastig maakten. Een hield ons zelfs met geweld tegen toen we naar de haven wilden om daar zoo mogelijk een bootje te huren dat ons naar de pier van een der kleinere vrachtlijnen kon brengen. Wat precies het geval was, begrepen we niet; misschien zag men ons voor smokkelaars aan. En zooveel is zeker, dat een kwaad geweten ons een beangstigende contrabande bleek te zijn. Maar we rolden ook door deze moeilijkheid heen, en moesten alleen nog een kwartier lang argumenteeren met een koppigen zeeman, die de zee veel te ruw vond om ons in zijn bootje naar de Papayani-lijn te brengen, die ik, omdat ze hoofdzakelijk vracht en bijna geen reizigers vervoert, voor ons doel boven de grootere en meer bekende lijnen verkoos. De man bezweek ten laatste voor een handvol geld, en roeide ons naar den kustvaarder Laminian, na ons met allerlei verhalen omtrent schipbreuken en ongelukken in de baai verontrust te hebben.

AAN DE MASURISCHE MEREN.

Een der gedenkwaardige plekken, waar de Russen zich gevestigd hadden toen zij door Von Hindenburgs leger omsingeld werden, bij welke gebeurtenis de Duitschers een aantal soldaten tegelijkertijd krijgsgevangen hebben gemaakt, dat tot heden in dezen oorlog nog niet overtroffen is. Het is wel moeilijk in te denken, dat er uit dit zoo vreedzaam uitziende meertje nog na maanden de lijken van Russische soldaten werden opgehaald, die in de verwarring bij hun terugtocht te water waren geraakt. (*Ver. Fotobur.*)

Maar de op en neer dansende boot kwam tenslotte naast de scheepsladder te liggen, en een officier hielp ons aan boord. Hier werd ons niets anders gevraagd dan de vracht te willen betalen, en dien nacht sliepen we lang en zwaar in onze kleine hut, doodelijk vermoeid als we waren na de spannende gebeurtenissen van den afgeloopen dag.

We waren betrekkelijk veilig. De boot zou de geheele Italiaansche kust langs varen, in Napels en Bari aanleggen en Triëst tot einddoel nemen. Er waren slechts twee andere passagiers aan boord, van wie we weinig merkten, en die er niet uitzagen of ze gevaarlijk voor ons konden zijn.

(Wordt vervolgd).